

První smajlík se usmíval

I na internetu a při posílání textových zpráv mobilním telefonem se dnes běžně používají tzv. „smajlíci“ (emotivy), tj. výtvarná (grafická) znázornění pocitů. Je to vlastně jakási moderní **řeč těla ve zkratce**.

/„smajlík“ – z anglického „smile face“
= usměvavá tvář/

Smajlíci se začali používat na počátku 80. let 20. století, kdy vznikaly první elektronické diskuzní systémy (jakési elektronické nástěnky) zdánlivě podobné

dnešním internetovým chatům. Objevil se problém: lidé si ve většině případů vyměňovali věcné zprávy, ale jestliže někdo použil poznámku, kterou mínil jako žert, ostatní nechápali, že jde o vtip. **Chyběla** právě **řeč těla**, kterou používáme při běžné komunikaci – úsměv, šibalské mrknutí...

To vedlo k mnoha nepříjemným nedorozuměním. Začátkem září 1982 navrhl Scott Fahlman z pittsburské univerzity geniální řešení – **jednoduché symboly sestávající z několika počítačových znaků**. První smajlík se usmíval :-), zakrátko vzniklo mnoho dalších symbolů, které se rychle rozšířily po celém světě. Za vynálezce smajlíků je však

považován francouzský novinář Franklin Loufrani, který poprvé použil smajlíky (jednoduché obrázky označující pocity pisatele) již 1. ledna 1972.

Původní smajlík z roku 1972

Nejznámější a méně známé smajlíky

:) nebo **:-)** - úsměv
(„Mám radost.“ nebo „Myslím to z legrace.“)

:(nebo **:-(** - smutek
(„To mě mrzí.“ „Nelíbí se mi to.“ „Z toho nemám radost.“)

;-) „Já to tak nemyslel(a).“

:)))))) smích se stupňuje

:((((((„To je moc smutné.“

:-X „Tohle nesmím říct.“

:-X „Tohle nesmím říct, ale že jsi to ty, tak ti to řeknu.“